

Puntdevista 51. I els qui no tenim “Ñ”? (16/3/2019)

Més d'una vegada als catalans se'ns recorda la nostra nacionalitat apel·lant al que diu el nostre passaport o DNI, i així no hi ha dubte que som espanyols. Res a dir davant aquesta evidència administrativa, menys quan les evidències haurien de servir com a única prova davant un judici, posem per cas. Ara, però, deixarem de banda els sentiments personals i col·lectius que poguem tenir front les evidències administratives.

El cas és que quan es projecta una imatge d'Espanya difícilment els catalans ens hi trobem representats. Així quan es parla del “*baile español*”, la “*canción española*”, la “*lengua española*”,... etc., es dona per fet que es fa referència a una sola de les opcions culturals i lingüístiques que hi ha a l'estat espanyol. Si ho comparéssim amb Suïssa – país que li sembla estrambòtic al ministre Borrell perquè sovint fa referèndums - no trobaríem res equivalent. Potser per això els ciutadans de tots els cantons es senten suïssos. I podríem posar algun altre exemple, com Gran Bretanya o Canadà.

Aquesta manca de sensibilitat per la diversitat cultural i lingüística de l'estat espanyol es pot advertir en la imatge gràfica que tot sovint es dona en les fires i altres esdeveniments internacionals, on Espanya es presenta habitualment amb el símbol de la “ñ” (com ha succeït en el darrer WTC), obviant que una part de la ciutadania no la tenim en la nostra llengua pròpia, que oficialment també és espanyola. Això sense discutir la necessitat de preservar aquesta lletra pel castellà, front la influència d'altres llengües internacionals que no la tenen.

Ja em suposo la resposta que alguns dirien: “*el castellano o español es la lengua de todos*”, de manera que les altres llengües no passen de ser un fet secundari, fins i tot incòmode, i font de desigualtats. Així s'explica que un senyor que aspira a presidir el govern de l'estat afirmi que el fet que un ciutadà de Granada no es pugui presentar a oposicions a Tarragona, perquè li demanen coneixements de català, mentre que un de Tarragona es pugui presentar a Granada (donant per suposat que aquest coneix el castellà de manera innata), suposa una discriminació, que s'ha de corregir eliminant la necessitat de conèixer el català quan es vulgui oposar o treballar a Catalunya. Això ho diu sense que li canviï el color del rostre.

Recordo que aquesta mateixa idea me la van manifestar ja fa uns trenta-cinc anys després d'una conferència feta a Andalusia. Era quan es varen començar a cobrir places docents a Catalunya demanant el coneixement del català, que va tenir la resposta de la UGT amb més de mil signatures en contra, malgrat es donava un termini de dos anys després d'aprovar les oposicions per aconseguir-ho. Ha plogut des de llavors però el panorama no ha variat gaire, com es pot veure. No vull ofendre el sentit comú del lector donant arguments per defensar la necessitat de conèixer la llengua pròpia i oficial dels ciutadans, grans i petits, als qui s'ha d'atendre des de un servei públic. Solament sota una concepció supremacista de la pròpia cultura es pot pensar el contrari.

Ja fa uns anys que el president Montilla – ciutadà d'origen andalús que cal suposar no va ser discriminat – va parlar de la possible desafecció dels catalans respecte Espanya. No s'ha fet res per evitar-la i més aviat s'han aguditzat les mostres de desconsideració. Un govern estatal realment desitjós de cercar la integració de tots els ciutadans en trets comuns, respectuós de la diversitat, fins i tot preservador de la riquesa que la diversitat comporta, tindria cura de mostrar-la internament i en l'àmbit internacional. Però fins ara sembla que la culpa és nostra per no tenir "Ñ", de manera que som una anomalia incòmoda que molts voldrien eliminar.

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net)